

ENVER AYSEVER

Gölgen Zamanın Penceresinde

—
Türk
Edebiyatı
Roman
—

Enver Aysever, İstanbullu. Nisan ve Dobi'nin babası. Gazetelerde köşe, dergilerde deneme ve oyunlar yazdı. Yönetmenlik yaptı, sahneye çıktı, ekranda sorular sordu. Edebiyat hem tutkusu hem mesleği oldu.

Kitapları

Renkler Cumhuriyeti, Geç Kalmış Romantik, Bir An Bin Parça, Nasıl Yazar Olunur, Edebiyat Ölmelidir, Bir Senti Kendince Anlatmak /Ataköy, Nisan'a Mektuplar, Yaralısın Türkiye, Ayrıntıdaki Şeytan, Cumhuriyet Senin İçin (Orhan Gökdemir'le), Yazgıcılar, Bu Roman O Kız Okusun Diye Yazıldı, Aykırı Sorular, Kişisel Direniş Kitabı, Yazmak Güzel Şey Be Kardeşim, Sentiimize Sağanak Aşk Lazım, Gece Bekçisinin Rüyası, Elli Yaşa Buruk Günce 46, Elli Yaşa Buruk Günce 47, Elli Yaşa Buruk Günce 48, Elli Yaşa Buruk Günce 49, Tepeden Tırnağa İsyân Nâzım Hikmet, Dostlar Kitabı, Öyle Bir Eylöl Yok Artık.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Bu Roman O Kız Okusun Diye Yazıldı
Kişisel Direniş Kitabı
Bir An Bin Parça
Yaralısın Türkiye
Yazgıcılar
Aykırı Sorular
Yazmak Güzel Şey Be Kardeşim
Gece Bekçisinin Rüyası
Tepeden Tırnağa İsyân Nâzım Hikmet
Dostlar Kitabı
Öyle Bir Eylül Yok Artık

GÖLGEN ZAMANIN PENCERESİNDE

Yazan: Enver Aysever

Editör: Sema Çubukçu

Yayın hakları: © 2022 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Eylül 2022 / ISBN 978-625-8344-96-7

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Göğçen Yanlı Atmaca

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

GÖLGEN ZAMANIN PENCERESİNDE

Enver Aysever

Handan'a

Bu romanda rastlayacağınız kişileri, tüm romanlarda olduğu gibi, evrenizde görebilirsiniz.

Kimi kime benzettiğiniz, aynaya bakıp “Ben miyim?” diye kuşkuya düşmeniz sizi ilgilendirir, yazarı bağlamaz; kendisi uzun zamandır benzer meselelerle boğuşmaktadır.

Neticede roman yařamdan, insandan söz eder.

Yılın son günü, önümden geçen telaşlı, memnun kalabalığa bakarak benimle söyleşi yapacak gazeteci Yosun'a doğru yol alıyorum. Yayıncım bu söyleşiyi ayarlamak için tanıtım şirketine bir avuç para döktü. Yeni taktiğine göre romanım çıkana dek üç aşamalı tanıtım planı yürütülecek, bu ilk ayağı. Tedirginim, gazeteci Yosun çok ünlü, her söyleşisi bomba etkisi yapıyor, ama kitaplarımla, geçmişimle ilgili bilgisi olduğunu sanmıyorum. Gizem yaratacak bir şeyler söylemeliyim. Merak duygusu ikinci aşamaya dek okurun zihnini diri tutmalı, ardından diğer vuruşlar gelecek, sonunda okur bulacağım. Uymaktan başka çarem yok kurallara. Eskiden, yazar kendini değil yapıtı öne çıkarmalı diye düşünür, duvarlarda boy boy fotoğrafı olan, yakışsız poz verenlere kızardım.

Son romanımla dünyayı değiştireceğime ciddi ciddi inanmıştım. Herhangi bir yazarın dünyayı değiştirme gücü olmadığını bilmek, beni böyle hissetmekten alıkoymadı. Avunmaya gereksinim duyuyordum, böyle iyiydi. Kitabım tepetaklak gitti, kimse okumadı, dünya da değişmedi. En azından yakın çevremden hoş sözler işitmeyi hak etmiştim. Bir iki kez meyhanede arkadaşlara çaktırmadan romandan söz açıtsam da kimse oralı olmadı, meşgullerdi.

Eskiden olduğu gibi kitapçı gezmeyi hâlâ severim, elde olmadan raflarda yapıtlarımı arıyorum, maalesef hiçbir yerde yok; insan kendini değersiz hissedecekken, internet yetişiyor hemen. Arama motoruna adını yazınca yüzlerce kez senden söz edildiğini görüyorsun, içten içe gururlanıp, edebiyat tarihindeki kaydına

bakıyorsun. Tamam kabul ediyorum, gördüğüm basın bülteninde yazılı olan cümleler her sayfada aynı –ne çıkar– yine de romanım değil mi sözü edilen?

Okur sitelerinde, önemli yazarlar için hayran sayfaları da var, yorumlara baktım. Benim dünyayı değiştirmesini umduğum romanıma yönelik iyi ya da kötü tek satır bulamadım. Acaba takma isimle tartışma yaratacak bir şeyler yazsam mı diye düşündüm, sonra beceremem yakalanırım diye korktum. Şu dünyayı tanımayı isterdim –internet evreninde bir yeri oluyor insanın– lakin kendini istediğin gibi anılacak hale getirmek kolay değil.

Diğer yazarlar hakkında yorumlara baktım, derken verilen puanlarla kendimi karşılaştırdım. En azından ortalamayı tutturmayı umut ediyordum. Bilemeyeceğim konumumu, sadece akıl yürütebilirim; eğer okusalardı dünyaları değişecekti, bu zahmete girmediler. Okur sayfaları özet de yayınlıyor, benim roman özetlenmeye değer olmadığı için orada da yok. Kurmaca yapıtın özeti olur mu demeyin, özet çağındayız. Herkes kendini kısacık ifade etmeli –sıkılma çağı bu– en fazla otuz saniye içinde ilgi dağılıyor. Yine de okunmak istiyorlar, bakıyorum yüzlerce okuma kulübü var, herkes kanaat bildiriyor. Şöyle özetlemek lazım; kimsenin okumaya vakti ve niyeti yok; herkesin okunmaya, ciddiye alınmaya, sevmeye ihtiyacı var. Benim kimseye ihtiyacım yok, hele böyle sıradan, bayağı biçimde ilgi odağı olmak istemiyorum. Bir gazeteci ileride başkan olacak başbakana soru soruyordu bir zamanlar uçakta –orada yer tutmak için birbirlerinin sırtına nasıl bastıklarını anlatmak için ayrıca büyükçe parantez açmak lazım– dedi ki: “Kitap okuyor musunuz?” Sonradan başkan olacak başbakan zamanı olmadığını, bu yüzden de okumayı bırakın, şöyle ailesiyle bile yemek yiyemediğini söyledi. Korkulu gözlerle bakan gazetecinin suratı hafif ekşiyince, “Arkadaşlar özet hazırlıyor, onları okuyorum” dedi. Sorun halloldu, okuma var mı var; en iyi okur bugünlerde böyle. Kimsenin *Suç ve Ceza*

okuyacak hali, zamanı yok. *Savaş ve Barış*'la kaybedecek zamanı hiç yok. Kimselerin *Tutunamayanlar*'a tahammülü yok. Özet toplumu özetle kendine benzeyeni seçmiş, memleket bu raya girince vasatlık mutabakatı sağlandı, nasıl oluyor da yeni anayasa yok diyorlar anlamış değilim; vasat, sığ, cahil, bayağı ve kibirli olursan önün açık, anayasa metni böyle başlıyor. Vatanın bölünmez bütünlüğü buradan geçiyor, herkesin kendini bulduğu anayasa yapmak gerek, yapmışlar, oylamaya gerek yok, meclise, hukukçulara da, kalanı teferruat, buna uy yeter.

Bu romanı Venedik'te San Marco Meydanı'nda ünlü kahvelerden birinde yazmaya niyetliydim. Philippe Sollers etkileyici romanı *Medyum*'u orada yazmış olmalı; imrendim. Tüm hazırlıkları yapmıştım, yani eğer romanım gereğince satsaydı, tüm ayak bağlarımdan kurtulup Venedik'e gidecektim, elimdeki parayı San Marco Meydanı'nda, roman yazarak değerlendirecektim. Kendimi ödüllendirecektim, böylece yazar olarak hak ettiğim ödülü alacaktım, zaman ve konu seçme özgürlüğünü.

Venedik uzak hayal. Türk lirası sürekli değer kaybediyor, Venedik saat başı daha bir uzaklaşıyor. Bütün ölçüler göreceli, somut yaşıyoruz. Artık evden, Anadolu yakasından Avrupa'ya giderken bile hesaplı olmak gerekiyor. Şimdi İstanbul kahvelelerinden birini seçeyim diyorum, Venedik olmadı, İstanbul az buz şehir mi? Sabah kalkar, zinde kalmak için hafif spor yapar, çantamı alırım, kahveye gider yerleşirim. Kahveciler önemli insanları tanır. Her gün gideceğim için zamanla aramızda hukuk oluşur, bana özenli davranıp halimi hatırlımı sorarlar, bir süre sonra kiptaptan söz açmamı isterler, eminim müdavimlerle aramda yakınlık gelişir, beni rahatsız etmemeye özen göstererek söyleşmeye çabalar hepsi.

Kâğıt her gün zamlanıyor, yayıncılar seçici davranıyorlar, satış garantili yapıtlara yöneliyorlar haliyle. Her ne yazacaksam mutlaka adı, kapağı güzel bir kitap olmalı. İçine ne koyacağımı

bulmalıyım. Satması koşuluyla dilediğim gibi yazabileceğimi söyledi yayıncım. Şirketin, yani yayınevinin başında sevdiğim sıkı bir dostum var. Bana bir olanak daha sunacak, anlaşılan son şansım bu. En azından maliyeti karşılamalıyım. Konu maliyeti karşılayacak biçimde seçilmeli, kabul, yapabilirim. Dünyayı değiştiremesem de kaderime yön vermek için son şansı iyi kullanmalıyım.

Okurlardan ilgi gören yazarların romanlarını topladım, masama dizdim, ne yaptılar da başarı elde ettiler bakarak olabildiğince doğru harmanlayıp kendi metnimi kuracağım. Okur yenilik sevmez madem, o halde ben de bilindik yoldan gider, şapka-dan tavşan çıkarmadan, çaktırmadan çok satanlara tırmanırım. Okumaya koyuldum, beğenimi, ölçütümü askıya aldım, bunun da deneyim olduğuna inandırdım kendimi; notlar alıyorum, bu süreç bitince kahve dönemi başlayacak, ardından da roman somut biçimde önümde belirecek. Yayınevi memnun olacak, bana da Venedik yolu görünecek. O vakit dünyayı değiştirecek romanı geniş, özgür zamanda tadını çıkararak San Marco kahvelerinde yazarım.

Bu yazdıklarımın, yazar hezeyanlarından söz eden, neşesiz, buhranlı bir roman kurguladığım sanılmasın. Bu tamamen bir girişimcinin serüvenidir. Henüz tek satır yazmadım, gazeteci kadınla buluşmaya gidiyorum, romanı iki hafta sonra teslim etmeliyim. Aksi halde yazarlığı bırakmam gerekebilir. Tedirginim, gazeteci kadın ne soracak bilemiyorum. Romanda ne anlatacağım, hiçbir fikrim yok.

Ülkemi faşistler yönetiyor, aralarından iyiler ve kötüler olarak tasnif yapmamız isteniyor. Geniş faşist yelpazesinden seçim yapmayı anlamıyorum. İnsanlarla iç içe olunca konu mutlaka siyasete geliyor, hızlı çözüm önerisi var tümünün, çürütmeye başlayınca ben, birlikte sinirleniyorlar, bu kafanın memleketi bu hale getirdiğini söylüyorlar; kafamda tam ne var, onlar ne anlıyorlar, ben ne söylüyorum, onlar neden söylediklerinden bunca emin, ben niye hata yapmaktan çekiniyorum? Yanıt almak için soru sorulmaz, soru sorulması gerektiği için vardır, sorarsın biter, biri dönüp, “Öyleyse sen ver bakalım yanıtı” deyince elim ayağıma dolanıyor, bilmiyorum ki! Soru bilmediğimiz konularda aklımıza düşer, eğer kafamız az buçuk çalışıyorsa biz de yanıtı var mı ararız, yoksa birine iletiriz, genellikle gelen yanıt bir şeye benzemez, bu kez top sana döner, niye? İkimiz de bilmiyoruz işte, beraber üçüncüyü bulup ona sorsak olmaz mı? Bilmeyen kişi itibarsızdır, bu duruma düşmemek için herkes biliyor.

Ülkem faşistlerce yönetiliyor. İnsanlar tuhaf, son iki yılda başımıza gelenlerden dolayı hükümetin durumu fırsat bilerek olağanüstü hal ilan ettiğini düşünüyorlar. Salgın günlerinde bu beklenmedik felaket karşısında elbette her iktidar çaktırmadan ya da çaktırarak durumu lehine kullanmak istiyor, ancak bellek kaybı fena, kimse derinlemesine düşünmek istemiyor. Kolay yargılar, temelsiz söylemler herkesi birbirine yanaştırıyor, önemli olmak için vasatta kolayca uzlaşıyorlar. Oysa kimse ülkemde olağan bir dönem yaşamadı.

Darbe olduktan sonra orta sınıf zenginleşip neşelenirken, cezaevlerinde can veriyor, işkence görüyordu insanlar. Köylerinde dışkı yedirilen birinin dağa çıkması doğaldır, çocuğunun gözü önünde tecavüze uğrayan baba ne yapmalı? Atlıyorum, zihnim, yobaz saldırganların yaktığı insanları bir bir getiriyor gözümün önüne. Ekrandan izlemiştik, Amerika canlı yayında savaşmaya başlayalı birkaç yıl olmuştu, akşam yemeğinde fasulyeye kaşık sallarken çocuk ölümlerini film gibi izlemiyorduk henüz. Sivas'ta insanlar ekran önünde yakılırken çaresiz bakakaldım öylece. Unutuldu hepsi. Unutmak toplumun ortak hükmüdür, yoksa yaşanamaz. Oysa koskoca gömüt üstünde yürüyen cenazeler olduğumuzu bilmeye hakkımız var.

Gümüşsuyu'nda yeni açılan otelin deniz manzaralı bekleme salonunda tedirginim. İki gün sürecek söyleşi. İlk gün konuşmalar yapılacak, ertesi gün fotoğraf çekilecek. Dekor hazırlanacakmış, kıyafetimi de ünlü bir tasarımcı seçecekmiş, berber de varmış. Denize bakıyorum, Almancı gibi giyinmiş, sonradan görme zengin birinin neşesi sınırimi bozuyor. Otelde kaldığını sanıyorum. Her iktidar kendi zenginini yarattı. Çoğu kaçmak zorunda kaldı. Bu sefer iş uzayınca daha saldırgan, densiz, utanmaz oldu zenginler. Şimdi görgülü zenginlere kucak açmak makbul. Onları seviyor toplum. Yadırıyorum.

Televizyona pek bakmam, radyo severim, bir de başımızda sosyal medya belası var. Göz sürekli kayıyor, bir şeyi kaçırdım, eksik kaldım duygusu fena. Bu hastalığa dönmesin diye evden çıkmıyorum, böylece kimse neyi ne kadar bildiğimi soramıyor. Gazeteci Yosun –adını seviyorum ne yalan söyleyeyim– sosyal medyada milyonlarca takipçisi var. Şaşıyorum buna, bunca insan yan yana gelse kendini kahraman sanır insan. Bir keresinde televizyonda meşhur olmuş bir din adamı parti kurunca kendisiyle söyleşi yapılmıştı, adam, “Eğer yüzde yirmi oy almazsam intihar ederim” dedi, seçim gecesi tabelada bulamadık garibanı. İntihar

etmedi ama kalbi dayanmadı, bir sene sonra öldü. Oysa imza günleri, söyleşileri doluydu. Şunu anlamak gerek; halk kafasında tasnif yapıyor, öyle davranıyor, her ünlüye yer yok siyasette.

Gözüm kapıda, gazeteci Yosun gelirse el kaldırıp, “Buradayım” diyeceğim. Kendimden emin, deneyimli yazar izlenimi yaratmalıyım ki üstüme gelmesin. Geçmiş söyleşilerine baktım; siyasiler var, şarkıcılar, modacılar, işadamları, sporcular, hepsi çok ünlü, pozları ilginç. Kimi padişah kılığında tahta çıkmış Yosun’la poz vermiş, kimi yemek masasına çıkmış Yosun’un önünde diz çökmüş, dekolte kıyafetiyle iç gıcıkıyor kadın; birinde basketçi, Yosun’u top yapmış potaya atıyor, ya ben ne yapacağım? Önemli bir gösteride rol alacakmış gibi hissediyorum. Sorularına baktım, çok zor. Bir de kısa kısa bölümü var ki, orada ne halt ederim bilemiyorum.

Yayınevinin halkla ilişkilercisi iki genç kadın gelince rahatladım, görevleri bu zaten, gazeteci Yosun’u bana tercüme edecekler. Geç kaldıkları için sahte mahcubiyetle üzüntülerini belirttiler, çok yazarları var, hangi birine yetiyeceklerini şaşırılmışlar, tatlı biçimde anlatıp dertleşir gibi yaptılar. Hak veriyorum onlara. Kimi fuarlara satmayan yazarları götürmek zorunda olmaktan şikâyetçiler, çekinmeden dile getiriyorlar bunu. “Ben de satmıyorum” diyemedim.

İki kadın ellerindeki telefona gömülüyorlar, kahveleri gelince garsonun yüzüne bakmadan abartılı teşekkürü salıyorlar ortaya, ardından dakika geçmiyor tuhaf tepkiler vererek aralarında konuşuyorlar. Her saniye bu kadar büyük olaylar gerçekleşmesi beni roman yazmak adına tedirgin ediyor. Nasıl olacak da her an milleti hoplatacak olaylar bulacağımı düşünüyorum. Belki yazarlığı bırakmalıyım, hiç satmadığım için kimse yazar olduğumu bilmiyor, böylelikle bir kayba da uğramam. Beni ihmal ettiklerini fark edip, çalıştıklarını söylüyorlar, çağ böyleymiş, aynı anda pek çok işle ilgilenmek zorundaymış herkes. Onları anladığımı söylü-

yorum. Soru sormak istiyorum, çekiniyorum. İş güç sahibi kimseleri meşgul etmek görgüsüzlüktür.

Ülkem faşizmle yönetiliyor, bu konuda söyleyecek birine gereksinim duyduğum şu anda, yeni yılın arifesinde kimsenin gönüllü olmadığını anlıyorum.

Kadınlar aklımdan geçenleri okuyacak değil ya, garsona el kaldırıyorum, yoğunluğu içinde, çay siparişi verdiğim için samimiyetle özür diliyorum. Laf arasında bu mekânın benim tercihim olmadığını, iyi bir romancının sessizlik isteyeceğini dile getiriyorum, konuyu kendim üzerinden açmam, söylevimin gücünü azaltacağı için çay ile yazarlık arasındaki bağı o an uydurduğum bir öyküye bağlıyorum. Aniden dillenerek, kimi yazarların kahve içerek sabah erken yazdığını, gecelerin alkolla bile yazabildiklerini söylüyorum, garson merakla dinleyince iyice dilim çözülüyor; şairler arasında alkollü yazmak ve yazmamak arasında varoluşsal sorunlar bulunduğunu, bu tartışmanın hepten önemsiz sayılamayacağını iliştiyorum sözlerime.

Garsona müşterileri sabırla dinlemesi öğütlenmiş olabilir –belki de yaşam boyu eğitim kapsamında bu kurslara gitmiş olabilir– eskiden pavyon kadınları bu işi iyi yapardı. Bunu garsona söylemiyorum, bu arada garson genç bir kadın, dizüstü etek giymiş, beyaz gömleğinin birkaç düğmesini asla cinsel çağrışım yaratmayacak biçimde açmış, temiz, güler yüzlü biri. Eğitimi sormak istiyorum, vazgeçiyorum, başladığım öyküyü bitirmekte kararlıyım, bizim yazarlarımızın bazısı çaya düşkündür dedikten sonra, bardak seçimi ile çay tadı arasındaki bağdan söz ediyorum, sonra pişman olduğum abartılı bir kahkahayla “Lezzet önemli, romanı biçimlendirir” diyorum.

Nazik garson kadın sözün bittiğini anlayınca yanımdan ayrılıyor. Çevredeki uğultu ile içimdeki gürültü birbirine karışıyor.

Sanki herkes beni dinlemiş gibi hissediyorum, yersiz şakamın izi yüzümde, kızarmış olabileceğimi düşünüp, keşke anlatma iştahına kapılmasaydım da beni küçük düşüren şakaya kadar uzatmasaydım sözü diye hayıflanıyorum. Yayınevi görevlisi kadınların benim için orada bulunup, asla yüzüme bakmamaları karşısında fazlalık gibi hissetmem doğal; çok satan yazarlara da böyle mi davranıyorlar, yoksa benim geçmiş başarısız yazarlık sürecimi göz önünde bulundurup, zamanı boşa geçirdiklerini mi düşünüyorlar? Asla yanıtını bilemeyeceğim, içimi kemirecek bir soru olarak kalacak kaygının tedirginliğini yaşıyorum. Geçende bir romanda “kaygı danışmanı” diye bir meslek olduğunu okumuştum. Üniversite arkadaşlarımdan bazıları –şimdi kariyerlerinin zirvesindeler– yoga ve benzeri etkinliklerin yanı sıra, konusundaki uzman “kaygı giderici”lere başvurduklarından söz etmişlerdi. Ben de roman sürecinde böyle destek almalıyım belki. Şu kızlar yerine keşke öyle biri otursaydı şimdi karşımda. Tek sorun “uzman danışmanı” kimsenin beni daha da kaygılandırması olabilirdi, bu riski almaya değer sanırım.

İletişim uzmanı, halkla ilişkiler sorumlusu, yayınevi temsilcisi ikiz kadınlardan biri, hiç şaşırmamış olduğunun altını çizerek, gazeteci Yosun’dan mesaj geldiğini, işinin uzaması nedeniyle akşam saat onda aynı yerde buluşacağımızı ortaya söylüyor. Sabah onda gerçekleşecek buluşma, böylece on iki saat ertelenmiş oluyor, kadınlar fikrimi sormadan, kendi aralarında söylenerek onay veriyorlar. Sürecin böyle yürüdüğünü bilmiyor durumuna düşmemek için, dışarıdan nasıl görüldüğünü asla tahmin edemeyeceğim şekilde sırtıyorum, pılımı pırtımı toplarken, az önce uzunca öykü anlattığım garsona elimi kaldırarak hesabı getirmesini işaret ediyorum.

Kadınlar gülerek, otelle sponsorluk anlaşmasının bulunduğu, biri içecek ve atıştırmalık verirken, diğerinin de odalara konan kişisel gelişim kitaplarını temin ederek aralarında işbirliği yaptıklarını anlatıyorlar. Ne kadar özen göstersem de bir yerde

patlayacaktı balon, sonunda gerçekleşti böylece. Kadınlar sözü ustaca dolandırıp, kimi yazarların alkol düşkünlüğüne vurgu yaparak, akşam buluşmalarında sınır zorlar derecede –sanırım bedava olduğu için– kendini viskiye, rakıya, cine, votkaya vuran yazarlardan örnek veriyorlar. İçinde bildiğim, önemli isimlerin bulunduğu listeyi çaktırmadıklarını düşünmemi isteyerek, yüksek sesle, kınayarak ortaya döküyorlar hakikati. Akşam ne içmem ya da içmemem gerektiğini anlıyorum.

Ayağa kalkarken maskeleri yerleştiriyoruz yüzümüze, ikiz kadınların neşeli maskeleri karşısında benimkinin yavanlığı utandırılmalı mı acaba, diye geçiriyorum içimden, ağırbaşlı olmak mı daha yerinde yazar imgesidir, yoksa geçende bolca alkışlanan finans yazarı ayaküstü güldürücü adam gibi, üstünde renkli çizgi film kahramanları resimleri olanlardan takmak daha içten bir tutum mudur diye çelişkiye düşüyorum. O profesörün müritlerine bakılırsa bilimin bu yolla kitleselleşmesi büyük buluşmuş. Adamın uzmanlık konusu büyük şirketlerin kelepir olanları yemesi için küresel para bulmak, bu paranın bir kısmını devlete satarak yüksek faizle riski azaltmak, patron kulüplerinin tamamında danışman olduğu için dengeleri iyi kurmak.

Üstelik gençlerin bu yolda sağlıklı yetişmesi için üniversitede canı çıkan adam, kendinden vererek, her hafta bir dakikalık beş video yapıyor, halkın da bilinçlenmesini sağlıyor. Berberimin bu sayede bitcoin aldığını –büyük kâr elde ettikten sonra, suçu kendinde buluyor elbette– ve kârdan zarar ettiğini öğrenmiştim. Sonra kârdan ettiği zarardan da zarar ederek zor duruma düşmüş, şimdi yeniden yükselişe geçmek için bekliyor. Profesör örneğinin doğru olmadığına karar veriyorum –nihayetinde ben kurmaca yazarıyım– her kâğıt tomarının, bu tarihi yaptığım için övünüyorum, kitap sayılması doğru değil. Son kertede kültür dünyasına biçim veren şairlerdir, romancılarıdır, işte bundan eminim.

Bu öykü kurmacadır belki. Belki de kahramanları gerçek.

Varoluşuyla beklentileri arasında bocalayan bir yazar...
Son kez şansını deneyecek, belki yazacağı roman onu
hayallerine kavuşturacak...

Ama ne kafasının içinde dolanan binbir soruyu bertaraf
edebiliyor ne de suyun akışına ters gidebiliyor!

O aykırı kadınla, İmge'yle yaşadığı aşk
yakasını bırakmıyor.

Gölgen Zamanın Penceresinde, Öyle Bir Eylül Yok
Artık'tan sonra "Sürgün Hayaller Üçlemesi"nin
ikinci romanı.

İstanbul'a, aşka, düşünmeye dair sarsıcı bir roman.

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-8344-96-7

9 786258 344967

**Doğan
Kitap**